

Nr 5.

Av herr **Bondeson**, om vissa åtgärder för åstadkommande av kontroll över självdeklarationspliktens riktiga fullgörande.

Frågan om åstadkommande av kontroll över riktigheten av de i självdeklarationerna lämnade uppgifterna liksom ock, att kontroll erhålles över att samtliga deklarationspliktiga fullgjort denna sin skyldighet, har väl städse varit aktuell men synes ha blivit betydligt allvarligare och för det offentliga nödvändigare i den mån skattetrycket ökat.

Bland de grupper, där även en obetydlig kontroll över att intäkterna uppgivits riktigt skulle kunna vara av värde, märkas de s. k. fria yrkena. Som regel ha taxeringsmyndigheterna här varit i stort sett hänvisade att bygga taxeringarna på den skattskyldiges egna uppgifter utan att genom erhållande av upplysningar från andra kunna utöva en nödvändig och nyttig kontroll. Även möjligheten till en relativt sett måhända obetydlig kontroll över vissa av de deklarationsskyldiga bland de fria yrkena synes under dessa förhållanden vara värd beaktande.

Med den utbredning försäkringsväsendet tagit, speciellt sjukkassorna, utgöras åtminstone vissa läkares honorar i relativt stor omfattning av sjukkasseutbetalningar. Enligt uppgift uppgingo under år 1941 läkarnas inkomster från sjukkassorna till 6,8 milj. kronor, vartill komma avgifterna för intygen, som betalas av patienterna själva, enligt uppgift uppgående till minst 3 milj. kronor. Jämväl för veterinärer torde fallet ligga så till, att deras intäkter i viss utsträckning härröra från utbetalningar från försäkringsbolag. Tänkbart är ock, att andra fria näringsidkare eller fria yrkesutövare erhålla en icke obetydlig del av sina inkomster från försäkringsbolag och därmer jämställda institutioner. Ålades nu dessa bolag och institutioner att efter samma grunder som gälla för arbetsgivare ifråga om anställda lämna uppgift om vad de ifrågavarande skattskyldiga uppburit under det förflutna året i arvoden eller honorar, skulle vinnas icke blott att kontroll kunde utövas över att de angivna skattskyldiga upptagit dessa belopp i sina deklARATIONER utan möjligen jämväl att någon ledning kunde erhållas för bedömning av andra likställdas uppgifter i deklARATIONERNA.

Det är ett känt faktum, att ett flertal föreningar och samfälligheter icke avlämna självdeklaration, ehuru sådan skyldighet åligger dem, samt att för det fall, att taxeringsmyndigheterna icke äga kännedom om dem på annat sätt, de icke kunna avfordras deklARATIONER resp. ändock taxeras. Ett sätt att uppnå kontroll på detta område skulle vara att vid inregistrering av nybildad förening eller annan samfällighet, resp. vid förflyttning till annan kommun och upplös-

ning av samfälligheten liksom ock då länsstyrelse erhåller kännedom om stiftelse, upplysning härom lämnades taxeringsnämndens ordförande i det distrikt, inom vilket samfälligheten skall taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt. Anteckning om företaget skulle då göras hos taxeringsnämnden och ligga till grund för framtiden.

Under återopande av vad som sålunda anförts hemställes,

att riksdagen ville för sin del besluta, att i taxeringsförordningen skyldighet stadgas för sjukkassor och därmed jämställda att lämna uppgift om de belopp, som såsom ersättning för fullgjorda tjänster, uppdrag eller annat dylikt utbetalats till jämväl andra än de hos institutionen anställda,

samt att riksdagen i skrivelse till Konungen ville begära, att ämbetsverk, som inregistrera samfälligheter, skola härom liksom ock om förflyttning av styrelsens för samfälligheten säte och om upplösning av samfälligheten lämna upplysning till taxeringsnämndens ordförande i det distrikt, där samfälligheten skall taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt.

Stockholm den 15 januari 1943.

Lennart Bondeson.
